

do názvu firmy nebyla pojata, zvláště, uváží-li se, že do 10 let se může v obchodě vžítí a tak i bez nového zápisu předmět výroby blíže označovati.

Čís. 2637.

Za vyrovnacího řízení lze na dlužníkovy věci navrhnouti exekuci jen s výslovným obmezením, že smí se vykonati teprve a pouze po právoplatném ukončení vyrovnacího řízení. Přeje si, by hleděno bylo k odstavci čtvrtému Šu 10 vyr. ř., jest věřitel povinen, by v exekučním návrhu tvrdil a osvědčil skutkový podklad tohoto zákonného ustanovení.

(Rozh. ze dne 16. května 1923, R I 425/23.)

Exekuční soud povolil exekuci na jmění dlužníka, ač bylo o jeho jmění zahájeno řízení vyrovnací, jež v době podání a vyřízení exekučního návrhu ještě skončeno nebylo. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Dle Šu 10 cís. nařízení ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. o řízení vyrovnacím nemůže po zavedení tohoto řízení na jmění dlužníka pro pohledávku proti němu nabyto býti na věcech jemu náležejících soudcovského zástavního neb uspokojovacího práva. Že by tu byla výjimka z tohoto pravidla, vytčená v Šu 10, odstavci čtvrtém, vyr. ř., že by totiž šlo o pohledávku z uvedených tam právních činu dlužníka nebo správce vyrovnávacího, vymáhající věřitel v návrhu ani netvrdil, soudu exekuci povolujícímu pak dle Šu 3 ex. ř. nepřísluší, by před vyřízením návrhu konal o něm šetření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení vyhovuje věci i zákonu; vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé, aby vyvrátily správné odůvodnění usnesení toho. Dle prvního odstavce Šu 10 vyr. ř. nelze po zavedení vyrovnacího řízení nabytí soudcovského práva zástavního na věcech dlužníkových. Stěžovatel ovšem správně tvrdí, že vymáhající věřitel nenabývá zástavního práva již povolením mobilární exekuce, nýbrž podle Šu 256 ex. ř. teprve výkonem zabavení; ale nenavrhoval, by exekuce mobilární byla mu povolena s výhradou, že smí býti vykonána pouze a teprve po právoplatném skončení vyrovnávacího řízení, nýbrž navrhl povolení exekuce bez této výhrady a žádal za nařízení výkonu jejího na přihlášku, takže podle §§ 16 i 46 ex. ř. a podle Šu 161 j. ř. bylo nutno, povolenou exekuci vykonati hned, jakmile se přihlásil za účelem jejího výkonu, a to i v době, dokud vyrovnací řízení nebylo právoplatně skončeno, což ostatně podle spisů také skutečně se stalo. První soudce tedy povolil exekuci mobilární v odporu se zákonem a soud rekursní právem změnil jeho usnesení a zamítl exekuční návrh, přičítací se zákonu, neboť vzhledem na hořejší úvahu bránila povolení exekuce, stěžovatelem navržené, okolnost, že vyrovnací řízení nebylo dosud právoplatně skončeno, právě tak, jako bránila výkonu jejímu. Stěžovatel ne-

právem poukazuje na čtvrtý odstavec Šu 10 vyr. ř., neboť, chtěl-li, by při rozhodování o jeho exekučním návrhu vzat byl zřetel na toto zákonné ustanovení, měl podle druhého odstavce Šu 55 ex. ř. v exekučním návrhu uvést, že jde o pohledávku, vzešlou teprve po zavedení řízení vyrovnacího dle čtvrtého odstavce Šu 10 vyr. ř. a nabídnouti o tom vhodný důkaz. Stěžovatel toho neučinil a soudce, exekuci povolující, nebyl dle Šu 3 ex. ř. ani oprávněn, ani povinen konati o tom šetření z moci úřední. Mínění stěžovatelovo, že mělo býti užito ustanovení čtvrtého odstavce Šu 10 vyr. ř. a že mělo býti jeho odpůrci ponecháno na vůli, zdali bude chtít rekusem nebo žalobou dle §§ 35, 36 anebo 37 ex. ř. uplatnit námitku, že nejde o případ čtvrtého odstavce Šu 10 vyr. ř., jest mylné, poněvadž toto zákonné ustanovení jest výjimkou z pravidla prvního odstavce Šu 10 vyr. ř., kterou byl on povinen tvrditi a dokázati. Okolnosti, jimiž stěžovatel teprve v dovolacím rekursu snaží se dokázati, že jde o pohledávku dle čtvrtého odstavce Šu 10, a průvody, jež o těchto okolnostech vede, jsou novotami, na něž nelze hleděti, poněvadž nebyly uvedeny podle druhého odstavce Šu 55 ex. ř. v první stolici.

Čís. 2638.

Naložil-li odesílatel vagon sám, ručí za poškození, vzniklé dráze naložením vadným, t. j. takovým, jež nevyhovovalo předpisům a při němž nevynaložil péče řádného kupce.

(Rozh. ze dne 16. května 1923, Rv I 1610/22.)

Žalovaný naložil ve stanici H. vagon sena a naložení bylo přezkoumáno dráhou způsobem ve stanici H. obvyklým. Při příjezdu do stanice Z. byla příliš naloženým vagonem poškozena střecha skladiště. Žalobě dráhy na náhradu škody bylo oběma nižšími soudy vyhověno, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení věci spatřuje žalovaný v tom, že se první soudce v odůvodnění rozsudečného výroku opřel o odstavec IX. všeobecných prováděcích ustanovení, vydaných ministerstvem železnic výnosem ze dne 1. června 1921, čís. 31.194 k Šu 159 dopravního řádu ze dne 13. května 1921, čís. 203 sb. z. a n. Předpisu odstavce IX. cit. prováděcího ustanovení upírá dokonce žalovaný právní platnost, neboť prý nejsou prováděním Šu 59 dopravního řádu, nýbrž »tvořením nového práva, k němuž ministerstvo železnic není oprávněno«. Tento názor jest mylný. Podle Šu 2 žel. dopravního řádu může železnice po schválení ministerstvem železnic vydávati k dopravnímu řádu prováděcí ustanovení, která nabudou platnosti, budou-li pojata do tarifu. K tomu není třeba dodatečného schválení vládou, jako při změnách jednotlivých předpisů dopravního řádu (viz nadpis Šu 2 dopravního řádu a odstavec 1, 3 a 4 téhož Šu). Ministerstvo tohoto svého práva také použilo, a vydalo shora citovaným výnosem prováděcí ustanovení v rámci dopravního řádu a ustanovení ta byla pojata do nákladního tarifu pro československé železnice Díl I., oddělení A, čímž nabyla právní platnosti. Obsahuje-li toto